

Αμέσως μετά τις θέσεις του Απρίλη 1917 ο Λένιν έγραψε το «**Σχέδιο Προγράμματος του Κόμματος**» με τον τίτλο: «**Τα καθήκοντα του προλεταριάτου στην επανάστασή μας**», στο οποίο αναφέρεται αναλυτικά σε όσα διατύπωσε στις «**Θέσεις του Απρίλη**».

Από το συγκεκριμένο κείμενο επιλέγουμε ΟΛΟΚΛΗΡΟ το απόσπασμα που αφορά τον **επαναστατικό αμυντισμό** μιας και αυτός δυστυχώς διαπερνά σήμερα διάφορα ρεύματα της κομμουνιστικής αριστεράς και όχι μόνο.

«Ο ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΑΜΥΝΙΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΤΑΞΙΚΗ ΤΟΥ ΣΗΜΑΣΙΑ

9. Πρέπει να παραδεχτούμε ότι ο **επαναστατικός αμυντισμός** είναι η πιο μεγάλη, η πιο χτυπητή εκδήλωση του μικροαστικού κύματος που κατέκλυσε «σχεδόν τα πάντα». Αυτός ακριβώς είναι ο χειρότερος εχθρός της παραπέρα κίνησης και επιτυχίας της ρωσικής επανάστασης.

Όποιος στο σημείο αυτό υπέκυψε και δεν κατόρθωσε να απαλλαγεί, αυτός χάθηκε για την επανάσταση. Οι μάζες όμως υποκύπτουν διαφορετικά από τους αρχηγούς και **διαφορετικά** απαλλάσσονται, με άλλη πορεία εξέλιξης, με άλλον τρόπο.

Ο επαναστατικός αμυντισμός είναι, από το ένα μέρος, καρπός της εξαπάτησης των μαζών από την αστική τάξη, καρπός της ανεπίγνωστης ευπιστίας των αγροτών και μιας μερίδας εργατών, και από το άλλο, έκφραση των συμφερόντων και της άποψης του μικρονοικοκύρη, που ως ένα βαθμό ενδιαφέρεται για τις προσαρτήσεις και τα κέρδη των τραπεζών και φυλάει «ευλαβικά» τις παραδόσεις του τσαρισμού, που διέφθειρε τους μεγαλορώσους, μετατρέποντάς τους σε δήμευς των άλλων λαών.

Η αστική τάξη εξαπατά το λαό, εκμεταλλευόμενη την ευγενική περηφάνια της επανάστασης και παριστάνοντας τα πράγματα, έτσι σαν τάχα ο **κοινωνικοπολιτικός χαρακτήρας του πολέμου** από την πλευρά της Ρωσίας να έχει αλλάξει από το στάδιο αυτό της επανάστασης, από την αντικατάσταση της τσαρικής μοναρχίας με τη σχεδόν δημοκρατία των Γκουτσκόφ - Μιλιουκόφ. Και ο λαός - για ένα διάστημα - το πίστεψε σε σημαντικό βαθμό, εξαιτίας των παμπάλαιων προλήψεων που τον κάνουν να θεωρεί τους άλλους λαούς της Ρωσίας, εκτός από το μεγαλορωσικό, κάτι σαν ιδιοκτησία ή τσιφλίκι των μεγαλορώσων. Η αισχρή διαφθορά του μεγαλορωσικού λαού από τον τσαρισμό, που τον μαθαίνει να βλέπει τους άλλους λαούς σαν κάτι κατώτερο, σαν κάτι που ανήκει «δικαιωματικά» στη Μεγαλορωσία, δεν μπορούσε να εξαφανιστεί **μεμιάς**.

Από μας απαιτείται ικανότητα να εξηγήσουμε στις μάζες ότι ο κοινωνικοπολιτικός χαρακτήρας του πολέμου δεν καθορίζεται από την «καλή θέληση» των ατόμων και των ομάδων, ακόμη και των λαών, αλλά από τη θέση της τάξης που διεξάγει τον πόλεμο, από την πολιτική αυτής της τάξης, πολιτική που ο πόλεμος είναι η συνέχισή της, από τις σχέσεις του κεφαλαίου σαν κυρίαρχης οικονομικής δύναμης της σύγχρονης κοινωνίας, από τον **ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα** του διεθνούς κεφαλαίου, από την εξάρτηση - οικονομική, τραπεζική, διπλωματική - π.χ της Ρωσίας από την Αγγλία και τη Γαλλία κ.τ.λ. **Δεν είναι εύκολο** να το εξηγήσεις αυτό επιδέξια και κατανοητά στις μάζες, και κανένας μας δε θα μπορούσε να το κάνει μεμιάς χωρίς λάθη.

Η κατεύθυνση όμως ή, πιο σωστά, το περιεχόμενο της προπαγάνδας μας πρέπει να είναι αυτό και μόνο αυτό. **Η παραμικρότερη παραχώρηση στον επαναστατικό αμυντισμό είναι προδοσία του**

σοσιαλισμού, πλήρης άρνηση του διεθνισμού, με οποιεσδήποτε ωραίες φράσεις, με οποιουσδήποτε «πρακτικούς» συλλογισμούς κι αν το δικαιολογούν αυτό.

Το σύνθημα «**Κάτω ο πόλεμος**» είναι φυσικά σωστό, δεν παίρνεται όμως υπόψη η ιδιομορφία των καθηκόντων της στιγμής, η ανάγκη να πλησιάσουμε διαφορετικά την πλατιά μάζα. Κατά τη γνώμη μου, μοιάζει με το σύνθημα «**Κάτω ο τσάρος**», που μ' αυτό ο αδέξιος προπαγανδιστής του «παλιού καλού καιρού» τραβούσε κατευθείαν στο χωριό και έτρωγε ξύλο. Οι μαζικοί εκπρόσωποι του επαναστατικού αμυντισμού είναι *ευσυνείδητοι* όχι με την προσωπική, μα με την ταξική έννοια, δηλαδή ανήκουν σε τέτοιες τάξεις (εργάτες και φτωχοί αγρότες), που *πραγματικά* δεν κερδίζουν από τις προσαρτήσεις και από το στραγγαλισμό ξένων λαών. Διαφορετικά είναι τα πράγματα με τους αστούς και τους κ.κ. «διανοούμενους» που ξέρουν θαυμάσια ότι *δεν μπορείς* να παραιτηθείς από τις προσαρτήσεις, αν δεν παραιτηθείς από την κυριαρχία του κεφαλαίου, και που εξαπατούν ξεδιάντροπα τις μάζες με ωραίες φράσεις, με ατέλειωτες υποσχέσεις, με αμέτρητα ταξίματα.

Ο μαζικός εκπρόσωπος του αμυντισμού βλέπει τα πράγματα απλά, μικροαστικά: «Εγώ δεν θέλω προσαρτήσεις, ο Γερμανός "ρίχνεται" *πάνω μου*, επομένως υπερασπίζω μια δίκαιη υπόθεση και δεν υπερασπίζω καθόλου οποιαδήποτε ιμπεριαλιστικά συμφέροντα». Σ' αυτό τον άνθρωπο πρέπει να εξηγούμε και να ξαναεξηγούμε πως δεν πρόκειται εδώ για τις προσωπικές του επιθυμίες, μα για τις μαζικές, ταξικές, πολιτικές σχέσεις και συνθήκες, για τη σύνδεση του πολέμου με τα συμφέροντα του κεφαλαίου και το διεθνές δίκτυ των τραπεζών κ.τ.λ. Μονάχα ένας τέτοιος αγώνας ενάντια στον αμυντισμό είναι αγώνας σοβαρός και υπόσχεται επιτυχία – ίσως όχι πολύ γρήγορη, μα σίγουρη και σταθερή.»